

הדבר האמיתי

מאת טום סטופרד

תיאטרון בית ליסין
בדיוגוף

הדבר האמיתי

מאת טום סטופרד

תרגום:

דורי פרנס

בימוי:

הלל מיטלפונקט

תפאורה ותלבושות:

נטע הקר

עריכה מוסיקלית:

אורי וידיסלבסקי

תאורה:

קרן גרנק

המשתתפים:

ליאור אשכנזי - הנרי

דפנה רכטר - שולוט

שי אגוזי - ברודי

יונתן פז-בוגנים - בילי

לימור גולדשטיין - אנני

ברוך דרור - מקס

הילה זעורו - דבי

ברוך רוזי, דפנה רכטר

טום סטופרד

ברוכים הבאים לסטופרדלנד

סר טום סטופרד, מגדולי המחזאים שתרגמה בריטניה לעולם, נולד בשלושה ביולי 1937 בכפר קטן בצ'כיה, בשם תומס סטראוסלר. משפחתו הייתה ממוצא יהודי, ומחשש הפלישה הנאצית עקרה לסניגפור ואז מצאה מקלט בדרגלינג אשר בהודו. למרבה הטרגיות, אביו של תומס נשאר בסיניגפור ונהרג בעת הפלישה היפנית. אמו של תומס נישאה בדרגלינג לקצין בריטי בשם קנת סטופרד. טום ואחיו למדו בבית ספר אמריקאי, כך שעם מעבר המשפחה לאנגליה בשנת 1946, כבר ענה לשם טום ואימץ את האנגלית כשפה הראשונה שלו. באנגליה הוא הרגיש מיד בבית. כשפרש מלימודיו התיכוניים בגיל 17, שאיפתו הייתה להפוך ל"עיתונאי דגול".

"עיתונות חופשית יכולה לכוון עולם טוב יותר," אמר פעם, "מפני שגם אם הדברים אינם מושלמים, הם ניתנים לתיקון כל עוד מדווחים עליהם ולא מחביאים אותם." בזמן שהתחיל לעבוד בעיתונים מקומיים בבריטול, סטופרד התחיל לגלות עניין בתיאטרון.

הוא נמשך לאותה הדרך של לונדון והתחיל לכתוב

לא דיברנו עוד על הבמה

להצגה הבאה, **lovsties**, נדרש המחזאי לאלמנט מסך שיאפיין רבות מעבודותיו – השימוש הנכבד והמעוות, בהיסטוריה הפעים אותו הרעיון של מפגש סכנה פיקטיבי בצירוף בין לנין, ג'יימס ג'ייס ואבי תנועת הדאדא, טריסטאן צארה, והכל על רקע הפתק השובבים של **חשיבותה** של רצינות מאת אוסקר ויילד (מה שמזמין מיד פארויה פנימית, כולל רפראפה על המשפט המפורסם של ויילד, והפעם מפי לנין: "להפסיט במהפכה אחת על חוסר מול, להפסיט בשתי מהפכות זאת ושלנות"). הפיתוסה המילולית של סטופור השתרעה במחזה הזה על פני משחקי, משחקי-מלים, רמיזות אסוציאטיביות והתכתבויות עם חומרים קודמים, כשהכל מלווה במוזיקה וריקודים, מבלי להקריב את הדין הרצוני הבלתי נמנע בתפקידה של האמנות וביצירה. **ארקדיה**, שנחשב בעיני רבים לאחד ממחזותיו הטובים והשלימים ביותר של סטופור עד כה, פועל בשני מישורי זמן שונים: המאה השמונה-עשרה וההווה. מכתב של המשורר לורד ביירן מתגלגל לגנון משפחתי ושופרן אור (לכאורה) על טרגדיה מן העבר שבה מעורבות, בין היתר, תגלית מתמטית מסעירה ושרפה קטלנית, כאשר לאירועים ה"אמיתיים" (הנפרשים לעני הצופה) אין קשר ממש לניתוחם האקדמי, מאתיים שנה מאוחר יותר. סטופור שוב לוע לעולם האקדמי המנותק מהחיים עצמם, ומתעקש להפוך אותם לכל שאים.

סטופור הוכיח במחזותיו שתאטון יכול להיות "פאן", ושנושאים כמו מסאפיקה, נחיתות על הירח, איור באבסורטי ופופטיזם (הכרת העולם על פי העובדות המדעיות) כולים להיות מצחיקים מאוד. עם השנים הוא פיתח צבעויות ומדעיות פוליטית גוברת, ודאגה לחופש הדיבור ולזכויות האדם. היו מבקרים שטענו כי סטופור הוא היה מחזאי חושב שהשקפותיו נמויות (הוא) נחשב בזמנו למקורב למה שגורס תאג'ר).

לסענו, אין במחזותיו "צהרונה אחת בורה", אלא סידרה של הצהרות סותרות המובאות על ידי דמויות מנוגדות, המתנרות כצפרדעים מאמונה לאמונה ומחשקה להשקפה.

בהדר האמיתי, גילה סטופור, הוא תב על עצמו. "הבדידות העצמית של כמעט שקופות. הגיה מודה שאינו מסוגל לתכנן מחזה רציני על אהבה, לכל נסיבות מביאים לתוצאות לידותיו מביכות או גסות.

הבגידה בהמלט, למשל, היא בסך הכל תוצאה של פחד בנה ויו יכולת של המחזאי להחליט אם להיכנס להצגה לא או להיכנס להצגה, מבלי לשער לרגע את ההשלכות הקטלניות.

צהרונה בועם של שני אנשים שאין להם מושג מה הם עושים. המעט שסיפרו היה היה בעיקר שקרים, ואין סיבה להיות שמה אי פעם יגלו מדוע נרצחו בכלל, הסביר סטופור, שראה בצמד "זוג תמימים מוחמים, מובלבלים וחפים מפשע, ולא חורשי ממונות לפי שהם מוצגים אצל שייקספיר". במחזה הזה נחשפה לראשונה ארץ חדשה, מסעירה ולא נודעת מבקרי התיאטרון כינו **"סטופורלנד"** – מחזה הדמיון האינטלקטואלי הפורה של סטופור, שבו הכל ייתכן. שם הובע לראשונה מושא חביב מאוד על סטופור: המציאות כהדרגה מול הדמיה של המציאות, מוטיב שזוקק להפליא שנים אחר כך המחזאי הדבר **האמיתי**. **"the real unspectator bound"** (1968) הדברים עוד הלכו והסתבכו. המחזה הרב רבדי תפקד בזמנית כפארויה על מחזות מתח מיושנים ומופרכים בסגנון אגתה קריסטי, כתב בקורות על בקורות התיאטרון (שני מבקרים מנוכחים מגיעים להצגה על תעלות רצח, נשאבים לתוכה ונרצחים בעצמם).

הארכיטקטורה המורכבת של מחזה בתוך מחזה על צמה בתוך צמה, ושוברת את ההוקים של עצמה ומותחת את הגבולות, כאשר מתברר, למשל, שמי שהארי לרצח המבקרים אינו אלא מבקר עמית מאותו עיתון, המתחזה למפקח החוקר את הרוצחות במחזה הפיקטיבי. זוהי רק התחלה, והוא אפילו יותר מנוכר ממה שזה נשמע. ושוב קבלות שתי דמויות לתוך הקשר של "מחזה" אחר שחוקיו ועולמו נבצרים לחלוטין מבינת.

במחזה **בעקבות מגרט** (1970), דמויות בתוך ציור בסגנון מגרט דנות בתערוכה של מגרט שבה ביקור, אך מוצאות את עצמן לכודות בפרשנות של מתבונן מהצד לצור של עצמן.

במחזה **jumpers** (1972) פילוסוף מוסר מדון נשי לכוכבת לשעבר של קומדיות מוזיקליות. עולם העיתון הוא תווה ובוהו, ואסטרונאוטים נלחמים ביניה לבין עצמם על הירח בשעה שמיטב המוחות האקדמיים מבצעים תרגילי התעמלות אקרובטיים. "כמה נפלא להיות פרימידיה אמיתית על הבמה, צלילה אליה רובה ולידאז שאחד ממרכיבי הפרימידיה יחוסל וישאיר אחריו חור שחור", סיפר סטופור.

ביוקרות תיאטרון כפרילאנס, עבור מגזין שלא האריך ימים. במסגרת תפקידו הספיק לראות 132 הצגות. עולם התיאטרון באותה עת נרעש ממחזות פורצי דרך כמו **מחכים לגודו** של בקט (1955), **הבט אחרון בועם** של ג'ון אוסבורן (1956) ו**מסיבת יום הולדת של פינטר** (1958) המופעת בלחץ הקמת ההייל שייקספיר קומפני. נסיונות הכתיבה של סטופור הצעיר החלו עם תסריט הסלוייה **הליכה על המים** (1963), תסריט דרז על נהג אוטובוס הנשוי לקולו של השחקן הדובר, ורומן הביכורים, היחיד של המחזאי, **לורד מלקוויס ומר מון** (1966). הוא נשא לאשתו הראשונה בשנת 1965, אך הפריצה הדרמטורגית הראשונה שלו התרחשה רק שנתיים אחר כך, כאשר מחזהו **רונקנרן וגילנרסון מתים** זכה להפקה מקצועית ולחשיפה בינלאומית.

השאר הוא היסטוריה מפוארת, רצופת פרסים, בהם האוסקר עבור התסריט של **שייקספיר מאוהב** (1998) ואריה הזהב בפסטיבל ונציה (1990) עבור הגירסה הקולנועית של **רונקנרן וגילנרסון**, שאותה גם בים. סטופור כתב יותר משערים מחזות, והתפרסם גם בתרגומיו ובעיבודיו ליצירות של האוול, מרדוק, שניצלר ופרינבלו.

הפרימירה האנושית

הוא קנה את שמו ועולמו כמחזאי אפי רציני-קומי, קשה להגדרה ולסיווג. המחזאות בעולם שסביבו באופן ייחודי ביותר ("המציאות היא הפרדוקס הגדול של הקיום", אמר פעם, פוסט-מודרני, פוסט-אבסורד, קוסם תיאטרלי ואשף פעלולי) השפעה ולהטוטי השכל. על כוח הרב בכתבית דילוגים העיר פעם בנציונות ש"ז הדרך המוכרת היחידה לסתור את עצמן."

ההפקה המקורית של **רונקנרן וגילנרסון** עלתה בתיאטרון הלאומי של בריטניה המחזאות לברודוויי. בסטיוקומדיה הפארוידית, השיטה להגריל קלאסי בשיתוף ההפוך על הפוך על הפוך, שני השליחים שבגדו בהמלט, ובמחזהו של שייקספיר תפקידים זעיר ומינורי, עבור אלל סטופור למרכז הבמה. בזמן שמהם ממתינים מאחורי הקלעים של **המלט** (הנסך הדני עצמו) הוא מדות שוליות במחזהו של סטופור, המחזה מתחקה אחר דרכם הבלתי נמנעת והיחידה מראש אל המוות, ומתכתב כל העת עם המחזה שבין מציאות ובדין, אמנות והגיון, גורל וחידולן.

הביקורות בחו"ל מהללות ומשבחות

"...הדבר האמיתי הוא מחזה על האהבה ואמנות. הוא נכון, שנון, מפתיע ובעל השפעה עמוקה." **"פיננשל טיימס"**

"... איך יכול לבקש רגש והשפעה עמוקים יותר. הדבר האמיתי הוא באמת דבר אמיתי. זהו מחזה בעל עוצמה, מושך ביופיו, אלגנטי, מלנכולי וחכם..." **"דיילי טלגרף"**

"... כאשר מדובר במחזה על האהבה ואוהוטיקה, אין מחזאי אנגלי בן זמננו שיצר משהו מדויק, מבריק, משכנע ובעל השפעה עמוקה, מאשר טום סטופרד..." **"איבינג טנדרד"**

לקט ציטוטים נבחרים של טום סטופרד

"אין דבר כזה, אמנות / טהורה. אמנות היא הערה על משהו אחר בחיים, אולי על בגידות בחיי נישואים בפרברים, אולי על מלחמת ויטנאם, אני חושב שאמנות צריכה להיות מעורבת בחיים העכשוויים ובהיסטוריה הפוליטית, אבל מכך אותי כשהיא מקבלת אשראי מוגזם. אם האמנות מבחינה במשהו חשוב, נטען פתאום שהאמנות עצמה חשובה. והיא לא חשובה. אמנות היא קצה זנב השוליים של התמונה הגדולה. כשאנחנו אומר ששירתו לא הצילה אפילו יהודי אחד מתאי הגזים, הוא אמר הכל. זו האשמה הסודית שלי, שמעולם לא הרגשתי שאמנות היא חשובה. ואני חושש שזו האשמה הסודית של רוב האמנים באשר הם אמנים."

"על הבמה אנחנו עושים דברים שאמורים לקרות מחוץ לבמה. וזה יפה, אם אתה מסתכל על כל יציאה בתור כניסה למקום אתר."

"אם בתוכו היה נהרג בתאונת מטוס בגיל 22, זה היה משנה את פני ההיסטוריה של המוזיקה - וההיסטוריה של התעופה."

"אנחנו חוצים את הגשרים כשאנחנו מגיעים אליהם ואז שורפים אותם, וההוכחה היחידה לכך שהתקדמנו היא הזכרון של ריח העשן, וההנחה שפעם ידענו לבכות."

"מיומנות ללא דמיון הביאה לנו הרבה תוצרים שימושיים כמו סלי פיקניק קלועים. דמיון ללא מיומנות הביא לנו את האמנות המודרנית."

"אני לא מחזאי של דמויות ובודאי לא של פסיכולוגיה של דמויות. אני מחזאי שמתעניין ברעיונות ונאלץ להמציא דמויות כדי שיבטאו את הרעיונות האלה. כל הדמויות במחזות שלי מדברות אותו דבר, באותו מקצב ובאותו מבנה משפטים. כשאני כותב דמות של נשיא אפריקני, זה הנשיא האפריקני היחיד שמדבר בדיוק כמוני."

"דמוקרטיה איננה זכות ההצבעה, אלא ספירת הקולות."

"רעיון שראוי להעלות פעם אחת, ראוי להעלות גם פעמיים."

"שחקנים הם הדיפך מבני אדם."

"גיל הוא מחיר גבוה מדי לשלם על בגרות."

"הנחצה הוא רעיון נורא. מתי הכל ייגמר כבר ורי?"

"האמת היא תמיד שלם שמורכב משני חצאי אמת."

"אני מסכים עם כל מה שאתה אומר, אבל אני אלאחץ עד מוות נגד זכותך לומר זאת."

"עדיף להיות מוצטט הרבה מאשר להיות בנה."

בין מחזותיו של טום סטופרד: **רוזנקנץ וגילנשטרן מתים, הפגוד, כל ילד טוב רואי לקצת חסד** (יצירה לשחקנים ולתזמורת סימפונית), **כביסה מלוכלכת, דיו הודי, ארקדיה, המצאת האהבה, טרילוגיית אוטופיה** בין התסריטים שכתב: **ברזיל, בית רוסייה, שייקספיר מאוהב, אינגמה, עיבוד למחזמר חתולים** של ט.ס. אליוט ואנדרו לויד ובר (הסרט עדיין לא הושלם).

זכה בתואר אביזר טטעם מלכת אנגליה ובחור מחזאי החשוב ביותר מאז וויליאם שייקספיר, במשאל שערך "הסאנדיי טיימס" בשנת 2000.

תמר ארצי

כמה הדהית! איתו! סיפור האהבה, כמו שאני כתבתי אותו, מנסה להימנע מנאליות אך בן זמננו להתייחס אליה במפורש. במשך שנים נמנעתי מחשיפה עצמית במחזותי. מחסומים ועכבות מכל הסוגים. רק כשאיתה מדוקדק כבר לא אכפת לך מה יציד. ועדיין זה לא גורם לי הנאה גדולה, לחשוף את עצמי בכתיבה. אני אדם פרטי מאוד.

כתיבה אוטוביוגרפית פירושה גם כתיבה ריאליסטית, מפני שהאדם חי במישור ריאליסטי, אבל זאת בדיוק הכתיבה שכבר לא מעניינת אותי. מה קדם למה? ההתנגדות לחשיפה עצמית או הרתיעה מכתיבה ריאליסטית? קשה לומר. שילוב של השניים, מן הסתם."

שי אמוי, לימור גולדשטיין

המגדל הלוהט

אדם בונה מגדל קלפים. בשבילו זה לא דבר אמיתי, אלא רק משחק. אבל אז אהבתו מגלים שהוא אדריכל במקצועו... אבל מיד אחר כך מתברר ששום דבר מכל זה איננו הדבר האמיתי: מה שראינו זה עתה אינו אלא קטע מתוך מחזה בתוך מחזה. שנקרא "מגדל הקלפים" ומדבר על בניית בחי' נישואים, ולא יחלפו גרעין רבים עד שיתמוסס גם מגדל הקלפים הפרטי של מסק, השחקן המגולם את תפקיד הגבר הנבוגד ב"מגדל הקלפים", שגילה כי אנני אשתו, שחקנית אף היא, נהגה רומן עם הנרי המחזאי (ששרלוט אשתו משחקת מול מסק את הרעיה הבוגדת). מסוכר? בודאי. וגם מורכב ומתוחכם ומתעתע כמו שרק טום סטופרד יודע. זוהי רק ההתחלה. ואם זה לא מספיק, אז סטופרד עצמו, שכתב על כל גילויי הבגידה במחזה ה"אמיתי", **הדבר האמיתי** (המכיל בתוכו את המחזה ה"פיקטיבי"), "מגדל הקלפים") והקדיש אותו לאשתו, ד"ר מרים סטופרד (רופאת משפחה שבין היתר פירסמה טורים והגישה תוכניות על מתכונים לחי' נישואים מוצלחים), בגד בה בחיים האמיתיים (?) ועזב אותה ואת ילדיו למען פליסיטי קנדל, השחקנית שגילמה את אנני (שאומרת במחזה: "כבר הכל הרסנו שתי מערכות יחסים וילדה אחת") בהפקה המקורית של המחזה בלונדון, 1982. צחוק הגורל. או כבי האמנות המחזיקה את החיים. או להיפך. או שכל האפשרויות נכונות. או שאף אחת מהן אינה נכונה. או שנמשך להתלבט ולהתחבט כך ולא נצא מזה לעולם.

מגוררים, פילוסופים וכמוכן זוגות אוהבים התעמקו בשאלה מהי אהבת אמת מאז שחר ההיסטוריה (ומן הסתם אפילו קודם לכן). טום סטופרד אינו נבדל מהם, הוא רק עשה זאת טוב, מבריק, כואב ומשעשע יותר מכולם. **הדבר האמיתי** הוא חוקר סגנונות חיים שונים ומגוונים אהבה שונים, כמו גם גישות ונקודות ראות שונות של מות האמנות.

חבל שהיא זונה

המסלול של הנרי ואנני אינו נטול מכשולים, כמובן. לאנני המושכת יש עבר עשיר ועתידי מבטיח. הנרי הרומנטיקן מתקשה להתמודד עם שני האגפים והתוצאה היא פשרה, מין

הפסקת אש מתוחה שנראית כמו החיים האמיתיים ולא כמו אגדת "באושר ובעושר עד עצם היום הזה". "אי אפשר להחזיר דברים לאחור", אומר הנרי לאנני. "הם פשוט לא יחזרו לשם." היא אוהבת אופרות ומוזיקה קלאסית, הוא משוגע על פופ מתקתק ונוסטלגי (ומאמין למשל שבאך העתיק מלהקת "פרוקלס" הארום", ולא להיפך, אבל איש באמונתו זיהה, והדבר האמיתי הוא אך ורק בעיני המתבונן או באוזני המאזין). הוא חושב שהוא יותר חכם מכולם ומאמין שמילים הן קדושות (אבל אנשים אינם קדושים), אך היא מסבירה לו ש"החיים זה לא רק לדעת את כל המילים הנכונות". הנרי, שכתבה חשובה לו מאוד ושהתעללות של אנשים אחרים במילים יכולה להוציא מדעתו, ממילא מתקשה למצוא את המילים הנכונות, והמשרב היצירתי שלו "מדדד" אותו לכתבת תסריטים, מדיים נחות בעיניו (אבל עליו לשלם מזונות לגרושתו). עלילות המשנה עקובות, כן היתר, אחר הפקה של המחזה **חבל שהיא זונה***, שבו מככבת אנני לצד מאהבה החדש; דרמה לטלוויזיה שכתב אסיר מצפון (כביכול) שאני נלחמת למען שחרורו (ותובעת מהנרי להתיישב למען שיכתוב הטקסט הביתי נסבל וסיפורי האהבה של הבעל, האשה והילדה שאנני והנרי שאינן מאחור יחד עם כמה דוגמים מטאפוריים של אדמה חרוכה) שעזבו הכל למען מימוש אהבתם שלהם.

מסבר כתיבה של הנרי מונע בעדו מלכתוב את "הדבר האמיתי", הוא מתולנן גם שאינו יודע "לכתוב אהבה" (בהנחה שאהבה היא דבר שאפשר בכלל לכתוב) אבל לומד על בשרו איך לחיות אהבה. הוא לומד שאי היכולת להביע את עצמך בבהירות מוחלטת היא לפעמים מתנה, ושיש דברים שאפילו מילים יכולות להם.

יפיו של המחזה הוא בשילוב של מורכבות מבנית ולהטטנות מילולית ורעיונית יחד עם כאב ותשושה אמיתיים. תשושה של גבר לאישה ושל גבר לשפה. המחזה מטפל בהומור ובתבונה מופלאים גם במעשה התיאטרון ובמותח העדין שבין דיון למציאות, כאשר השאלה מהו אותו "דבר אמיתי" נשאר ותישאר פתוחה תמיד.

* מחזה מאת ג'ון פורד (1633) – אהבה אסורה בין אה לאחות, תשוקה, נקמה ותאוה בצד המחזה מסתיים באסון ובמוות.

למור גולדשטיין, יותן פז-בונים

וגרף כל פרס אפשרי כשעלה לראשונה, וחזר על ההצלחה גם בהפקה בברודוויי, בשנת 1984, בכיכובם של גלן קלוז ולינמי איירונס (שניהם זכו בפרס הטוני עבור הופעתם, ואגב, בתפקיד בתו המתגברת של הנרי שיחקת סינתיה ניקסון, לימים מירנה מהסידרה **ספו והעיר הגדולה**). הפקות מחודשות בלונדון ובניו יורק, בסוף שנות התשעים, חזרו על ההישג (כולל פרסי טוני לשחקנים הראשיים ולמחזה). אז נכון, לאהבה יש מחיר (סטופרד, אגב, נפרד בינתיים מפליסיטי קנדל) אבל אולי, כמה שהיא משתלמת לפעמים.

תמר ארצי

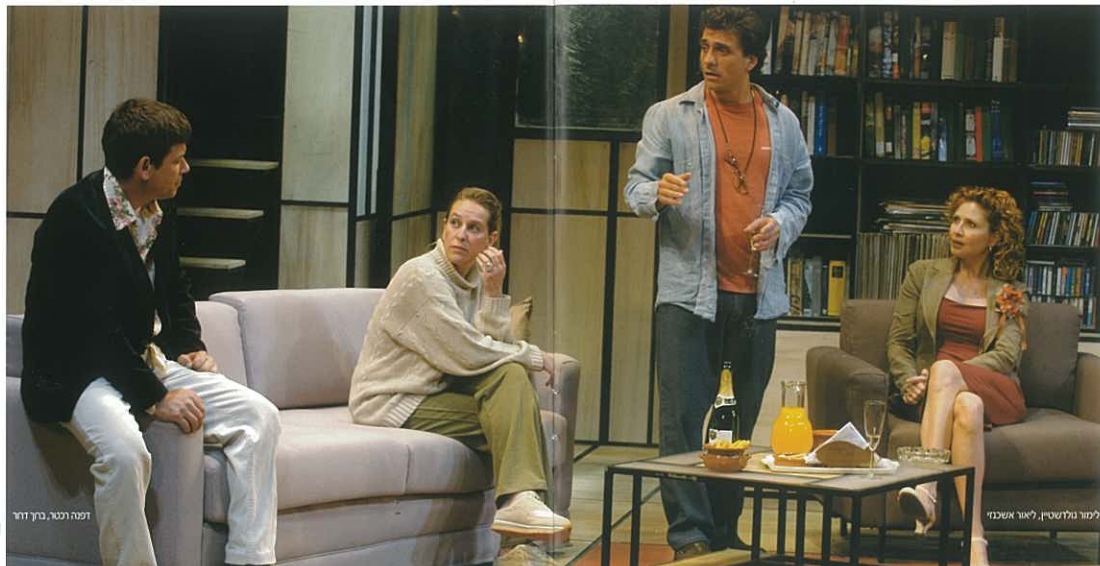
האמיתי יש מחיר אמיתי וסכנות אמיתיות, שאותם תרצה מאוד לשלם ולחיות על בשרך. וזו הסיבה שהמחזה מעורר לסירוגין תקווה עצומה, התרגשות וחוסר ביטחון כאחת. "אני לא אוהב אמנים", מכריז הנרי, "אני אוהב סינגלים." הוא מתכוון לשירי פופ, אבל כפל המשמעות יכול להתייחס גם לרווקים, ליחידים. לא רק טוב היות האדם לבדו, וסטופרד מגלה לבסוף מספיק נדיבות כדי לזכות את גיבורו/בבואתו באהבת אמת מנחמת. אהבה אינה "דרמטית" ואינה "ספרותית", לפי סטופרד, אבל כשהיא טובה היא נהדרת, ואי אפשר בלעדיה. בלי מילים אפשר. בלי אהבה, לא. המחזה זכה גם באהבת הקהל והמבקרים

המונקיז. אז זהו, שכל אחד מאמין, אבל במה בדיוק? מערכת התקריקות המקריות והיחסיות ששמה חיים מפילה אותך ברשת של סכנות ואפשרויות. האם אתה מתאהב במישהי/ו? מפני שאתה מתאהב בה/ו, או שמא אתה מאוהב רק ברעיון הכללי הגורף (העולה על סף חלקיו) של ההתאהבות? מחזה גדול של תשוקות גדולות ושל רעיונות גדולים. עדות חובבית לרגשות אישיים כמוסים. הלהטנטות האינטלקטואליות, האקזוטיות המילוליות והבדיחות המרהיבות אינן אלא כיוסי נוצץ לחשיבה נוקבת וחסרת פשרות. ערכים הם דבר יחסי, ומה שבטוח זה רק שלדבר

המחזה הוא אנטומיה של רגשות ומעין המנון אוהב ליצירה, לתיאטרון ומעל לכל, לאהבה עצמה.

אני מאמין (אבל במה??)

מחזאים מעטים יכולים להשתוות לסטופרד בפירוק ובניתוח הדרמטי של סדקים אילמים בחיי נושאים, או באיכוּן השימוש הפרטי שבו הכעסים האינטימיים הנובעים מכוח ההרגל הופכים לחוסר הסבלנות ההרסני שנובע מקשיי ההסתגלות. האם יש דבר אחד אמיתי שבו אפשר להאמין מבלי להתאכזב ובלי להיגד. דבר אחד אמיתי ויציב? המחזה ננעל עם השיר "אני מאמין" של ניל דימונד ולהקת

דפנה רכטר, בן דוד

למור גולדשטיין, ליאור אשכנזי

תרגום דורי פרנס

נולד בתל-אביב. כתב מוסיקה להצגות רבות בכל התיאטרונים בארץ.

ערך את ערב סיפורי הבימה ואת ספר תולדות הבימה לציון יובל השמונים של התיאטרון. ערך וביים את ערב המחווה לנסיים אלוני בפסטיבל ישראל 1988. בימים אלה שוקד על מפעל הוצאת כתבי נסים אלוני בדפוס, עבור הוצאת ידיעות אחרונות. במסגרתו ראו כבר אור רשימות של החול רחוב, דודה ליה והצוענים של יפו.

ערך וחלחין ערבי מוסיקה וספרות. תרגם את הספר מגול מאת ולדימיר נאבוקוב. לתיאטרון תרגם את המלט, רומיאו ויוליה בתיאטרון חיפה.

מחילה, הברזון המחזמר, יום הולדת לג'וזפה בתיאטרון הבימה, השחקן, נדל"ן, הזמרת קירחת יותר בתיאטרון החאן, על עכברים ואנשים, וריאציות על נושא מסתורי, פיאף בתיאטרון בית ליסין.

בתיאטרון בית ליסין הלחין מוסיקה להצגה הרומן הראשון שלי.

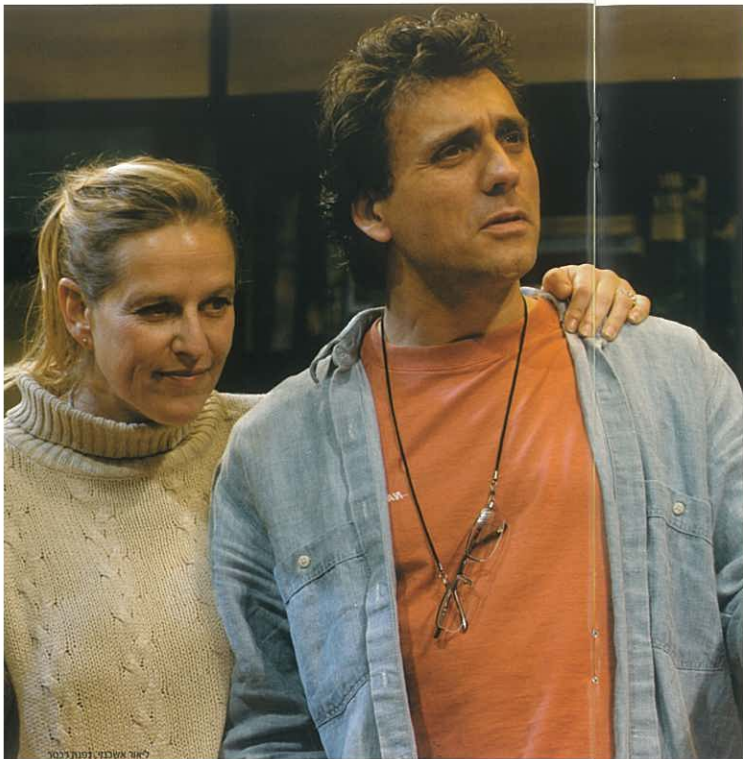
תרגמו למחזה רומיאו ויוליה זיכה אותו בפרס עדה בן נחום לתרגום מחזות לשנת 2000.

בימוי הלל מיטלבווק

בוגר החוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל-אביב. ממוחזותי - בתיאטרון חיפה: הקוף, שרנא הקטן, התקווה האחרונה של רחוב נחמני, העלמה והמוות, בובה, זלמנאים (עפ"י רומן מאת מ. קולבאק). בתיאטרון הבימה: הגג, מי התהום, מכולת, פירוד זמני, מדריך למטייל בבורשה, תבילות מאמריקה. בתיאטרון באר-שבע: נהג-צבית, שם המשחק, מפיסטו (עפ"י רומן מאת קלאוס מאן), הנאהבים, אחים לנשק, אם הבית. בתיאטרון הקאמרי: גורדיש, בויטרה, אדון וולף, השחקן, עיר הנפט (בשיתוף תיאטרון חיפה).

בצוותא: סטריפטז אחרון, מאמי (אופרת רוק), סטריפטז אחרון בהחלט. בתיאטרון בית ליסין (כתב וביים): נששים, שלושה בלילה, ק עדין דרום, איסמעיליה, התאונה. ביים: "אמנות", מי מפחד מווירג'יניה וולף?, כולם היו בני, קול קטן, המים זוכרים, וריאציות על נושא מסתורי. ביים את המחזות: העלמה והמוות, פירוד זמני, נהג-צבית, שם המשחק, הנאהבים, מאמי, אחים לנשק, אם הבית, גורדיש, בויטרה, השחקן, מדריך למטייל בבורשה, תבילות מאמריקה.

עיצוב תפאורה ותלבושות – נטע הקר

בוגרת המגמה לעיצוב תיאטרון בפקולטה לאמנויות, אוניברסיטת תל אביב. כמו כן השתלמה בלימודי ציור ופיסול במסגרות פרטיות שונות. בין עבודותיה – עיצוב תלבושות: **ילדי הנרות** בקאמרי הצעיר, **צל חולף** בתיאטרון החאן בירושלים, **קופסה שחורה** בתיאטרון הבימה, **מקווה** בתיאטרון בית ליסין, **בגדי המלך** בתיאטרון הבימה. עיצוב תפאורה: **הפלייבוי של עולם המערב** בתיאטרון הספרירה, **יסודות עוינים** בתיאטרון הקיבוץ, **אוטאר** בפסטיבל עכו – על עבודה זו זכתה בציון לשבח על עיצוב תפאורה, **וטו** בגדאד בתיאטרון באר שבע, **שרה גיבורת ניל** במדיטק בחולון, **סמית אני מדברת אליך** בתיאטרון בית ליסין. עיצוב תפאורה ותלבושות: **מהמטבח באהבה** בפסטיבל הצגות ילדים בחיפה – על הצגה זו זכתה בפרס ראשון לעיצוב תפאורה ותלבושות, **החתונה האחרונה** בתיאטרון חיפה, **החמיר-מסיבת פיג'מות** בפסטיבל ישראל, **צורה לאהבה** בתיאטרון הבימה, **ג'יפס** בתיאטרון באר שבע, **רק אתמול נולדה** בתיאטרון בית ליסין, **כתר בראש** בתיאטרון הבימה.

כמו כן עיצבה תפאורה ותלבושות להצגות רבות בבתי ספר למשחק, ביניהן: **עמל אהבה לשווא**, **מקבת ותעתועים** בסטודיו לאמנויות המשחק יורם לוינשטיין, **רחוב**, **ריקודו של ג'ינג'ס** כהן וקיס אחרון בבית אבי.

עיצוב תאורה – קרן גרנק

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. מבין עבודותיה: בתיאטרון הבימה: **שלמה המלך ושלמי הסנדלר**, 8 שנים, **כתר בראש**, **אליס בארץ הפלאות**, **החיים בשלוש גרסאות**, **צורה לאהבה**, **ג'יפס** – תיאטרונטו 2004 תיאטרון הבימה בשיתוף החאן הירושלמי, **הכלה וצידי הפרפרים**, **לוקאס הפחדן**, **המוות ישב לידי**. בתיאטרון הקאמרי: **פלונטר**, **צחוק של עכברוש**, **המלס**, **דמוקרטיה**. בתיאטרון באר שבע: **ג'יפס**, **הימים הכי טובים**. בתיאטרון בית ליסין: **רק אתמול נולדה**. בתיאטרון המעבדה: **ווייצק**. בתיאטרון הספרירה: **יוסף וכתונת הפסים המשגת**. בתיאטרון מדיטק: **שרה גיבורת ניל**. בצוותא: **שלושה בלילה**, **דממה**, **סוג'וד**, **המולוכייה של אמא**, **ריקוד הצ'יפרים**, **שלוש נאליים**. מחכות בתיאטרון תמונע: **אלוורה**, **קשר דם**, **רנב**, **כנים**, **צמר**, **סאלינג'ר**, **בשר נע**, **תסמונת אוורן**, **אונן מומנטו**. מופעי מחול: **משחקי ילדים**, **בארץ שחורה** – קבוצת המחול נעה דר, JOY – יוסי וינגנמן. מופעים אלה, עלו במסגרת פסטיבל ישראל 2000. בית מיומנה: **פריקס**. הצגות לילדים: **בילב**, **לכלוכית**, **מהמטבח באהבה**, **מהפרכת התפוחים של מתי**, **המלך הלך לישון**, **אני כריסטיבל**.

זוכת פרס פסטיבל עכו 1999 על עיצוב התאורה להצגה **פריילוף**.

מוסיקה – אורי וידיסלבסקי

בוגר האקדמיה למוסיקה ע"ש רובין בתל-אביב. כותב מוסיקה לתיאטרון, קולנוע ומחול מה 20 שנה. כתב מוסיקה לעשרות הצגות תיאטרון, ביניהן: **עיר הנפס**, **נורודיש**, **התאונה**, **איסמעיליה**, **קיסריה סופ"ש**, **המכשפה**, **משרתם של שני אדונים**, **הצד השלישי**, **הסוחר מוונציה**, **ביקור הגברת הזקנה**, **כטוב בעיניכם**, **נוצות**, **שירה**, **לב-טוב**.

כתב מוסיקה לערבי מחול רבים ביניהם: **דירת שני חדרים**, **בהמות**, **חמורים**, **תא דיו-כאן**.

במרכז סוף דלל העליו של ערבים המבוססים על המוסיקה של אורי וידיסלבסקי: **תעודת זהות**, **ורק גברים ורקדים**.

כתב מוסיקה לעשרות סרטים ביניהם: **שחור**, **מכתוב**, **הפיתוי**, **ארץ חדשה**, **המיעוד**.

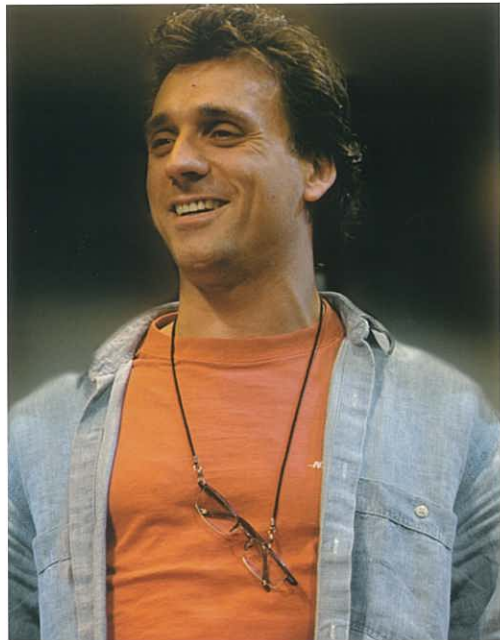
הלחין את השייר **ילדי חורף 73** שנבחר לשייר האהוב ביותר מבין כל שיירי הלהקות הצבאיות בתכנית שייר-השיירים.

בשנה שעברה הוציא דיסק **מוסיקת עולם** בשיתוף עם מיכל גרין בשם **מוזיקה הנמכר בארץ ובעולם**.

ליאור אשכנזי - הנרי

בוגר בית הספר למשחק בית צבי 94.
השתתף בהצגות בתיאטרון: הבימה, באר-שבע, בית ליסין והקאמרי.
בפסטיבל ישראל 95 בקומדיה רצח בסגנון חופשי.
בקולנוע: איש החשמל, חתונה מאוחרת, סימה וקנין מכשפה, מתנה משמיים, ללכת על המים.
זוכה מלגת קרן תרבות אמריקה-ישראל לשנת 94.

שי אגוזי - ברודי

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2003.
עורך דין. השתתף בהצגות: בתיאטרון הספרייה: עקומים, המלך ריצ'ארד השני, הרולד ומוד, ינטל, מיקה שלי, יוסף וכונת הפסים, טומי תם ובמחזמר משה. בתיאטרון באר שבע: עלי כינור. בתיאטרון הקיבוץ: חבילה משמיים, החלום של אלמה, בשביל הקטע.
בקולנוע: בטלוויזיה וברדיו: שנת אפס (2004), תכנית לידים (סיפורים בראש, סופרים מספרים), שדרן תחנת קול הדרך, קול ישראל.
זכה בפרסים ובמלגות: פרס צבי קליר - בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי בהצטיינות, מלגות הצטיינות קרן אמריקה-ישראל (שרת) 2001, זוכה מלגות: חיים גמזו, לולה שנצר, דדי נסים, בני ברית, המועדון המסחרי, קרן העובדות.

ברוך דרור - מקס

בוגר בית צבי מחזור '89.

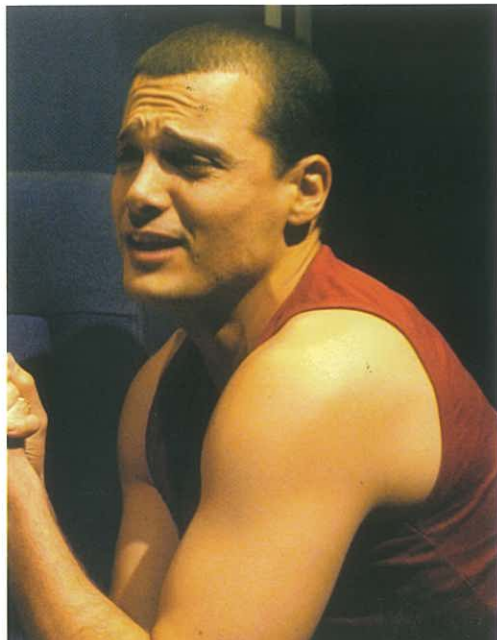
[illegible]

בטלוויזיה: בסדרות הדרמה הבילויים וטיפול נמרץ, בסדרה ללימוד אנגלית SIGNAL CQ, שיחק באופרת הסבון רמת אביב ג' ואסתי המכוערת. כמו כן כתב את המוסיקה והתסריט לסרט הטלוויזיה זכר ונקבה בראותם ושיחק בו בתפקיד הראשי (ד"ר איציק פלדר).

יונתן פז-בוגנים - בילי

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2004.
השתתף בהצגות: בתיאטרון הספרייה: גרין, **ערב מוסיקלי, שרים סינטרה**.
בטלוויזיה: **מילואים** סדרת דרמה ישראלית, ערוץ 2, **זאפ לראשון** - מנחה בתוכנית לנוער - **זאפ בפעם הראשונה**. השתתף במחזמר **קטנטנות ובפסטיגל 2000**.
וכן השתתף בשידורי פרסומות.
זכה במלגות: יהודית ומושה זעירי, נתן מיזלר, סגן, קרן שרת.
זהו תפקידו הראשון בתיאטרון הרפרטוארי.

דפנה רכטר - שרלוט

בוגרת בית הספר לאמנות הבמה בית צבי, 1988.
בתיאטרון באר שבע השתתפה בהצגות: **ברור כשמש** - טומסינה, **קומדיה של טעויות** - ליצ'יאנה, **טובת המולדת, שם המשחק**, הביצה - הורטנס, **דון דזאן** - דונה אלויזה, **רוחות** - רגינה, **מפיסטו** - ברברה ברוקנק, **מפגש משולש** - (בשיתוף תיאטרון בית ליסין), **שלוש אחיות** - אירינה, **כטוב בעיניכם** - רחלינד, **מעקב באפילה** - מינה, בתיאטרון הבימה: **אותלו** - דסדמונה, בתיאטרון בית ליסין: **גג שקוף** - קיירה, **גן עדן דרום** - שרונה, **הקונצרט** - שירה, **המים זוכרים** - מרי, **תשוקה**, **קיסריה סופ"ש**, **התאונה**. השתתפה בסרטים: **מעבר לים** - רוזה, **מקס ומוריס** - בלה, **ביפ** - בביומי עמית הכט, **קשר עץ** - בביומי יונתן סגל, **מיי פירסט סוני** - בביומי אורי ברבש.
בדרמות בטלוויזיה: **אהבה מעבר לפינה**, **אנס הבושם**, **משחקי ראש**, **המכון**.

הילה זעור - דב'

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2003. השתתפה בהצגות: בתיאטרון הקאמרי: המורדים. בתיאטרון לילדים ולנוער: אנדרה על קערה ומצקות. בתיאטרון הספרות: האסופית. בתיאטרון הקיבוץ: בשביל הקטע. וכן במחזמר מיקה שלי. זכתה במלגת קרן שרת ומלגת גיל דאנופוטו.

רשימת הקטעים המוסקלים ע"פ סדר השמעתם בהצגה

1. Sunny afternoon - The Kinks.
2. ואלס המחליקים - יאן שטראוס
3. I'm into something good - Bill Maddy.
4. You've lost that loving feeling - Bill Maddy.
5. Largo from piano concerto BWV1056 - באך.
6. וודי - לה טרוויטה
7. Reflections of my Life - The Marmalade.
8. Don't let me be misunderstood - The Animals.
9. You reaky got me - The Kinks.
10. להתקת הקצפת - White room.
11. The Spencer Davis - Gimme Some Lovin'.
12. Air on g string from suite No. 3 - באך.
13. פוקליו האהב - Whiter shade of pale.
14. להתקת הקופים - I'm a believer.

תיאטרון בית ליסין

מנהלת התיאטרון:

צבי פרנס

מנהל אדמיניסטרטיבי:

צבי ירון

חשב התיאטרון:

יוסי נחורנסקי

דרמטורג התיאטרון:

אבישי מילשטיין

חברי הנהלה הציבורית:

עוזי ברעם - יו"ר

סמי בן-עיש

רחל תורלמן

שלום חבשוש

מוטי שילה

איל אור

עוזי גרנוט

הרצל טייט

אביגדור ליין

אורית וינס

אריאל קפון

פרופ' ניר אחיטוב

צוות טכני:

מנהל במה ראשי:

אלברטו בנדר

מנהל במה:

חננו ח. ברוך ודורה,

ירון אקלר, סגן מרת,

סנטיסל מוסקין,

אברהם נתנאל

תאטרן ראשי: ראגון וולטר

תאטרונים: שיקו אביחיזר,

זאב כוכן, אילן ספסוב,

דוב צל, ניסים דלרית,

מוסל חס

מנהל מחלקת הנהגה:

מיארה הרמן

הנהגה:

חסי אלאפיה, יני לבא,

עוזי פרי

אנדר במה:

חאלד אבראם, דני לוי,

רוחם אורפז, ודורה גרס,

שמואל אסיאס, ליאור סאלם -

אחראי בטיחות: יעקב הכהן

מנהל

מכירת התיאטרון: תלמה גנור

מנהל שיווק: מיכה וייסמברג

מנהל מח' מכירות:

ערית שמועצקי

מכירות בית:

שרית קורטה, מיה צעיר

מנהל מחלקת חינוכית:

ניצה שכנר

מנהל מכירות חוץ: יואל הרצל

מנהל מח' מנייה: לילך מנחם

מחלקת מנייה: דרית מוסס,

יודית רוקמן, מאיה דבי

שרית לקוטמן: טל שני - וייסמברג

עוזרת לנהלת אדמיניסטרטיבי:

פניה ברצמן

פרסום ויזואלי:

אראלה בלייבסקי

מנהל חשבונות ראשי:

תלמה שכנר

חשבת סכרי: שרה מאיוביץ

מח' הנהלת חשבונות:

זוהר פרמן, טל חוב, מירב כהן

מנהל טכני: יהודה נחריש

מנהל הפקודות: אדוה שמקין

מנהל ייצור: רמי דקל

מחלקת אביזרים: אריה האגן

אחזקת בניין ומחסן:

משה גנץ, איציק סלח'י, טלן יעין

מכירתיה: דבורה אהרון, יעל מנחם

קופאים: מיכל ספיר, חומר מקורי,

דלי לידר, שירה מאה,

החשכל הברקמן, חת בן-דוד,

אפרת סמקונין, עיב פריס

אחראי פרדונים: שלמה ידוב

מנהל הצגות:

איר שפר

אל פיסלח

אורנה דויטש

רובית ולף

שון שפירא

מנהל מח' הלבשה:

אביבה חזי

מלבישות:

ויקי וייסמברג, יעל גר, גלי פרי,

אראלה ורנברג, נטליה סבצ'יץ

מיכל אלון, לוארה רון

טל אדמון, מיכל לטן,

נועה לויא, מיכל בלומנקרן

שחקני התיאטרון

לעונות 2005-2006

(לפי סדר א-ב)

להצגה זו

מנהל ייצור:

רמי דקל

מנהל טכני:

יהודה נחריש

מנהלת הפקודות:

אדוה שמקין

מחלקת אביזרים:

אריה האגן

מנהל הנהגה:

אורנה דויטש

עוזרת במאי:

סיון צאלון

מנהל במה:

אלברטו בנדר

תאטרונים:

שיקו אביחיזר

הנהגה:

ניצה שכנר, יוני כהן

עוזר במאי:

זו ארופ

מלבישות:

אורנה פרימן

ריקוויזיט:

ולריה גלזמן

תחזוקה, חשמל ואלקטרוניקה:

איציק סלח'י, משה גנץ, טלן יעין

ביצוע תאטרון:

דוד בית מלאכה

הסעות: אביגדור שוהר

הסעת אמנים:

צילומים בתכניה:

יוסי צוקר

עיצוב שער התכניה:

משה שי

הפקה ועריכת תכניה:

אראלה בלייבסקי

עיצוב התכניה:

נוסטלסו

צילום תאורה מיוחד נרחב

מעצבת של זוהר שפירא דל

תיאטרון בית ליסין

מיסודה של ההסתדרות הכללית

תיאטרון בית ליסין

פועל בסיסם הכספי של

מושר החינוך, התרבות והספורט,

עיריית תל אביב-יפו.

תיאטרון בית ליסין,

רח' דייזינגוף 101

טלפון משרדים: 03-7255300

טלפון חירוף: 03-7255333

פקס: 03-5241333

www.lessin.co.il

The Real Thing

Written by Tom Stoppard

Translated by:

Dori Parnas

Directed by:

Hillel Mitzelpunkt

Set and Costumes design by:

Neta Haker

Musical Editor:

Ori Widislavsky

Lighting designed by:

Keren Granek

Cast:

Baruch Dror - Max

Dafna Rechter - Charlotte

Lior Ashkenazi - Henry

Limor Goldstein - Anni

Hila Zaarur - Debbie

Yonatan Paz-Buganim - Billy

Shai Egozi - Brodie

First Performance: 3.5.2005

Length: 2 hours incl. intermission

תיאטרון בית ליסין
בדיזינגר

רפרטואר תיאטרון בית ליסין

2 0 0 5 - 2 0 0 6

איסתמליה

מחזה ישראלי חדש

מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

שבר ענן

מחזה ישראלי חדש

מאת מרים קיני

בימוי: ציפי פינס

מירל'ה אפרת

מאת יעקב גורדין

עיבוד: מרים קיני

בימוי: מיכה לבינסון

התאונה

מחזה ישראלי חדש

מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

ריקוד בשישה שיעורים

מאת ריצ'ארד אלפיייר

בימוי: אלון אופיר

רק אתמול נולדה

מאת גרסון קנין

תרגום ובימוי: אילן רונן

נוסח הצגה: אבישי מילשטיין

אבודים ביונקרס

מאת ניל סיימון

בימוי: חני פינקוביץ'

קיסריה סופ"ש

מחזה ישראלי חדש

מאת גורן אגמון

בימוי: אבישי מילשטיין

מקונה

מחזה ישראלי חדש

מאת דרד גרלון

בימוי: מיכה לבינסון

שיקגו - המחזמר

מאת פרד אב ובוב פוסה

מוסיקה: ג'ון קנדר

בימוי: קן אולדפילד

אהבה מתבט שלישי

מאת טון סנדלר

בימוי: אלון אופיר

סינית אני מדברת אליך

מחזה ישראלי חדש

מאת סביון ליברנט

בימוי: עודד קוטלר

החדר הכחול

מאת דיוויד הר

עיבוד עפ"י "המעגל"

מאת ארתור שניצלר

בימוי: אלון אופיר

זהות

מאת סטיבן בלבר

בימוי: חני פינקוביץ'

פלדה

מאת רוני מונרו

תרגום ובימוי: מיכה לבינסון

הדבר האמיתי

מאת טום סטופרד

בימוי: הלל מיטלפונקט

אונור

מאת ג'ואנה מוריי-סמית

בימוי: ציפי פינס

פילומנה

מאת אדוארדו דה-פליפו

בימוי: חני פינקוביץ'

"אני תמיד נהנה להגיע לתיאטרון הצפון, בגלל האווירה, בגלל היחס, בגלל הקהל - פשוט תענוג! קהל מצוין, מוגיב, אוהב. יוצא מן הכלל!..."
ספי ריבלין

מנכ"ל התיאטרון: ד"ר אהבה מלר, התיאטרון בת לטון

**אין במה
להשוות**
עונת 2004-2005

תיאטרון הצפון
מפעל המנויים הגדול בישראל

רח' בלינסון 41 קריית חיים
טל. 04-8420430

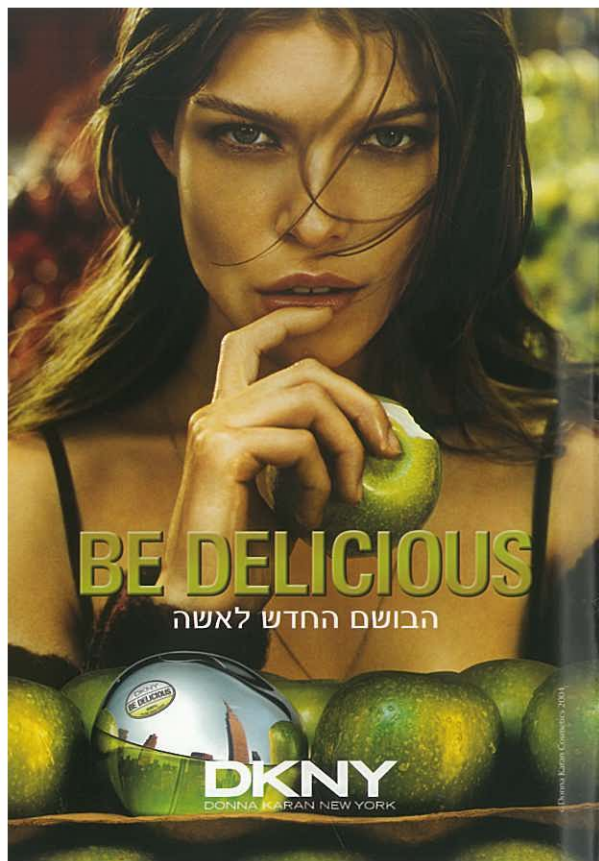

לחמי

בית קפה וקונדיטוריה

לחמי תל אביב - השל"ה 1 פינת בול, טל. 03-5445449 | לחמי - נהריה שדרות הגעתון 27, טל. 04-9923411
לחמי כפר סבא - ויצמן פינת כביש 40 החדש, טל. 09-7479489 | לחמי רעננה - החורשת 12, טל. 09-7456364
משרדים ראשיים - ת.ד. 219 נהריה, 22106, טל. 04-9521215 | www.lachmi.com e-mail: gifts@lachmi.com

לאומי קארד מאחלת לכם חוויית תיאטרון מהנה

לאומי קארד מעניקה חסות לתרבות בבית לסין

יותר חכם.

תיאטרון בית ליסין
בדיונבורג